

500. Fiscale aandachtspunten van artikel 4.17 Wet inkomstenbelasting 2001

DRS. S.C.M. SCHILDER FM RV

De coherentie tussen het civiele en fiscale recht in het familierecht blijft een lastig fenomeen. Zowel bij de civiele wetgever als bij de fiscale wetgever is nauwelijks oog voor elkaars gebieden bij de ontwikkeling van nieuwe en bestaande wetgeving. Dit terwijl ze (eigenlijk) niet onlosmakelijk van elkaar mogen worden gezien. Dit volgt ook uit de hoofdregel dat het fiscale in beginsel voortborduurt op de civiele wetgeving. Het voorgaande leidt derhalve in de praktijk tot fiscale aandachtspunten.

Vandaar dat ik in deze bijdrage enkele van die fiscale aandachtspunten bij echtscheiding weergeef als er sprake is van een zogenaamd ‘aanmerkelijk belang’. In mijn voorbeelden hierna ga ik uit van de meest voorkomende situatie dat de man de ondernemer is en de aandelen in de BV in het kader van de echtscheiding van de vrouw overneemt.

Aanmerkelijk belang

In artikel 4.6 van de Wet inkomstenbelasting 2001 (hierna: Wet IB 2001) is de definitie gegeven van het begrip aanmerkelijk belang. Ik zal me voor nu beperken tot de meest bekende situatie. Namelijk, een belastingplichtige heeft een aanmerkelijk belang indien hij, al dan niet tezamen met zijn fiscale partner, direct of indirect voor ten minste 5% aandeelhouder is van het geplaatste aandelenkapitaal in een vennootschap (lees: BV).

Als er sprake is van een dergelijke situatie spreken we in de praktijk ook al snel over een aanmerkelijk belanghouder. Inkomen (reguliere of vervreemdingsvoordelen) uit dat aanmerkelijk belang wordt belast in Box 2 tegen een nominaal tarief van 25%.¹

Aanmerkelijk belang en echtscheiding: algemeen

Een veel gehoorde roep in de praktijk is ‘defiscalisering’ van de effecten van een echtscheiding. In beginsel ben

ik daar ook een voorstander van. De echtscheiding an sich is namelijk, zeker bij financieel complexe zaken, al ingewikkeld genoeg en vaak zijn de fiscale regels voor de scheidende echtelieden een ver van hun bed show. Het is daarom wenselijk dat er geen fiscale afrekening (defiscalisering) hoeft plaats te vinden bij een echtscheiding. Overigens zal een dergelijke fiscale maatregel vooral financieel voordeel en niet zozeer fiscaal voordeel in zich hebben. Ik kom daar later op terug.

Feit is dat artikel 4.17 Wet IB 2001 voor situaties waar sprake is van een aanmerkelijk belang hierin voorziet als partijen aan de voorwaarden daarvan voldoen. De maatregel heeft het karakter van een zogenaamde doorschuiffaciliteit. De inkomstenbelastingclaim in Box 2 die rust op de aangegroeide meerwaarde van de aanmerkelijk belang aandelen ten opzichte van de oorspronkelijke verkrijgingsprijs moet namelijk wel behouden blijven voor de fiscus.

Aanmerkelijk belang en echtscheiding: voorwaarden artikel 4.17 Wet IB 2001

Krachtens artikel 4.17 Wet IB 2001 wordt, zoals gezegd, een doorschuiffaciliteit ten behoeve van de aanmerkelijk belangclaim verleend op voorwaarde dat de verdeling van de huwelijksgemeenschap als volgt plaatsvindt:

1. binnen twee jaren na de ontbinding van de gemeenschap; en
2. de verkrijgende ex-echtgenoot binnenlands belastingplichtige is; en
3. de verkregen aandelen niet tot het ondernemingsvermogen van de door de verkrijgende ex-echtgenoot gedreven onderneming of werkzaamheid (moeten) worden gerekend.

¹ Voor het jaar 2014 bedraagt het inkomstenbelastingtarief 22% tot een inkomen van € 250.000. Daarboven is het 25%. Fiscale partners kunnen ieder afzonderlijk hiervan gebruikmaken.

Het niet voldoen aan de voorwaarden betekent dus (per direct) afrekenen over de aangegroeide meerwaarde van de te vervreemden aanmerkelijk belangaandelen ten opzichte van hun oorspronkelijke verkrijgingsprijs!

Aandachtspunt I: artikel 4.17 Wet IB 2001 alleen bij gemeenschap van goederen

Een veel gehoorde denkwijze is dat artikel 4.17 Wet IB 2001 onafhankelijk van het huwelijksregime toegepast kan worden mits uiteraard aan de voorwaarden daarvan wordt voldaan. Dit is niet juist! Alle fiscale doorschuiffaciliteiten – dus ook die van artikel 4.17 – in de Wet IB 2001 gelden alleen voor situaties van gemeenschap van goederen! Dit laatste heeft te maken met de systematiek dat het fiscale

Als de aanmerkelijk belangaandelen tot het te verrekenen vermogen behoren, moet bij de afwikkeling rekening wordt gehouden met de aanmerkelijk belangclaim.

het civiele kader volgt. Indien er sprake is van een huwelijks-goederengemeenschap ziet de fiscale wetgever de toedeling van de aanmerkelijk belangaandelen bij de verdeling van de boedel aan de man als een civiele² en dus ook als een fiscale vervreemding van de vrouw op grond van artikel 4.16 lid 1 letter e Wet IB 2001.³ Deze vervreemding wordt, mits men aan de voorwaarden voldoet, van rechtswege teruggenomen door artikel 4.17 Wet IB 2001. Indien men dat wenst, kan men wel op grond van artikel 4.38 Wet IB 2001 verzoeken om af te rekenen over de aanmerkelijk belangclaim.

Let op dat het 50%-aandeel van de vrouw in de aanmerkelijk belangaandelen (via de gemeenschap) juridisch nog wel bij de notaris binnen de tweejaarstermijn aan de man geleverd wordt ondanks dat de aandelen ten tijde van het huwelijk al 100% juridisch op zijn naam stonden. Dit wordt in de praktijk nogal eens vergeten en leidt fiscaal dus tot problemen. Maar ook juridisch kan dit te zijner tijd problemen geven, denk maar eens aan een aandelenverkoop in de toekomst waarbij de ex-echtgenote alsnog verzocht moet worden om mee te werken aan de levering bij de notaris die destijds niet heeft plaatsgevonden. Zeker wanneer er sprake is geweest van een vechtscheiding.

De gedachte van de fiscale wetgever om bij huwelijksvoorwaarden met koude uitsluiting⁴ hiervoor niets te bepalen qua doorschuiffaciliteit zit hem dus in de systematiek. Uitgaande dat de aanmerkelijk belangaandelen

bij de man blijven die ze al bezat, vindt er civiel en dus ook fiscaal geen vervreemding plaats. Dat die aandelen deel uit kunnen maken van het te verrekenen vermogen bij de (tussentijdse) afwikkeling van de huwelijksvoorwaarden, bijvoorbeeld door een periodiek of finaal verrekenbeding opgenomen in de huwelijksvoorwaarden, doet daar niets aan af. Dit heeft de staatssecretaris in het AB-besluit⁵ nog eens expliciet bepaald. De aandelen gaan immers niet tot een huwelijksgoederengemeenschap behoren.

Let op dat als de aanmerkelijk belangaandelen tot het te verrekenen vermogen behoren, partijen niet uit het oog verliezen dat bij de financiële afwikkeling wel rekening wordt gehouden met de aanwezige (latente) aanmerkelijk belangclaim.

En toch kan een dergelijke benadering van de wetgever om alleen een doorschuiffaciliteit te bepalen bij een huwelijks-goederengemeenschap tot onredelijke situaties leiden, zie de volgende twee voorbeelden.

Situatie I

De situatie dat man en vrouw onder huwelijksvoorwaarden (koude uitsluiting) gehuwd zijn en zij beiden 50% aandeelhouder⁶ zijn in een BV waarbij de man met de echtscheiding alle aandelen zal verkrijgen omdat hij in basis de ondernemer is en het aandelenbezit bij de vrouw ten tijde van het huwelijk vooral een vermogenstoename tot doel had. In beginsel betekent dit per direct fiscale afrekening voor de vrouw. Zij vervreemdt namelijk. De hoogte van die afrekening is uiteraard afhankelijk van de aangegroeide meerwaarde van haar pakket aanmerkelijk belangaandelen ten opzichte van haar oorspronkelijke verkrijgingsprijs.

Situatie II

De situatie dat de man die 100% aandeelhouder is in zijn BV en zijn verrekenschuld ter zake van de afwikkeling van de huwelijksvoorwaarden (geen beperkte gemeenschap) – als gevolg het feit dat partijen hebben vastgesteld dat de aandelen in de BV van de man tot het te verrekenen vermogen behoren – zal voldoen door de helft van de aandelen in zijn BV aan zijn ex-vrouw over te dragen. Dit noodgedwongen als gevolg van het feit dat er geen partij (bank, enzovoort) bereid is om dit te financieren. In beginsel betekent dit per direct fiscale afrekening voor de man. Hij vervreemdt namelijk. De hoogte van die afrekening is, zoals gezegd, afhankelijk van de aangegroeide meerwaarde van de te vervreemden aanmerkelijk belangaandelen ten opzichte van de oorspronkelijke verkrijgingsprijs. Ik kom op deze problematiek later terug in dit artikel. Wellicht dat daar toch een oplossing voor is binnen de bestaande fiscale wetgeving.

2 Overgang onder Algemene Titel.

3 4.16 lid 1 e: fictieve vervreemding: De overgang onder algemene titel alsmede de overgang krachtens erfrecht onder bijzondere titel.

4 Koude uitsluiting: iedere vorm van gemeenschap van goederen wordt uitgesloten.

5 Paragraaf 4.6 van AB-Besluit van 4 september 2012, nr. BLKB2012/101M.

6 Dus zowel man als vrouw zijn aanmerkelijk belanghouder.

Aandachtspunt II: niet voldoen aan voorwaarden (bijvoorbeeld overschrijding tweejaarstermijn) artikel 4.17 Wet IB 2001, vrouw voldoet aanmerkelijk belangclaim

Tijdens het doceren en in de dagelijkse praktijk zie ik regelmatig de misvatting dat de man een fiscaal probleem heeft als niet aan de voorwaarden van artikel 4.17 Wet IB 2001 wordt voldaan. Met andere woorden, dat de man met de fiscus moet afrekenen. Ik hoop met dit artikel dat u inmiddels ziet dat dat een omissie is. De vrouw vervreemdt in de basis en zal derhalve van de fiscus een aanslag ontvangen. Dit terwijl het heel goed kan zijn dat zij, bijvoorbeeld door een langdurig geschil over de hoogte van de waarde van die aandelen, nog geen enkel bedrag van de man heeft of nog erger (langdurig) zal ontvangen. Dit maakt dus voor de fiscus niet uit. De fiscus in de persoon van de belastinginspecteur kan op grond van artikel 4.22 Wet IB 2001 zelfstandig de waarde van de aandelen vaststellen als de tegenprestatie (nog) ontbreekt om te bepalen hoe hoog de op te leggen aanslag aan de vrouw moet zijn.

Indien de koopsom schuldig wordt gebleven, kan, wederom mits voldaan wordt aan de voorwaarden, wel uitstel van betaling (maximaal tien jaar) worden verleend op de voet van artikel 25 lid 9 Invorderingswet 1990.

Dit alles zorgt in de praktijk voor de nodige problemen en leidt vaak tot een verhoogde escalatie van het conflict tussen de ex-echtelingen.

Aandachtspunt III: wel voldoen aan voorwaarden artikel 4.17 Wet IB 2001, dan wel rekening houden met aanmerkelijk belangclaim

De doorschuiffaciliteit heeft vooral een cashflow-voordeel in zich. Zou deze faciliteit er niet zijn geweest, dan zou de vrouw van de man de helft van de waarde van de aandelen in de BV in geld wensen te verkrijgen om vervolgens zelf haar aanmerkelijk belangclaim te voldoen. Door de doorschuiffaciliteit hoeft de vrouw niet af te rekenen en schuift haar belastingclaim dus door naar de man. Dit betekent dus dat bij de betaling van de overnamesom door de man aan de vrouw wel rekening moet worden gehouden met haar belastingclaim:

Rekentechnisch ziet dit er dan dus als volgt uit:

Overnamesom = 50% van de waarde van de aandelen -/ de aanmerkelijk belangclaim (50% deel van de vrouw)

Het voordeel van de doorschuiffaciliteit is dus dat de vrouw niet hoeft af te rekenen met de fiscus en dat de man dus minder hoeft te financieren omdat hij haar claim op zich neemt.

Met regelmaat zie ik in de praktijk dat het in mindering brengen van deze belastingclaim van de vrouw nog weleens over het hoofd wordt gezien, zeker in het heetst van de strijd. Over de hoogte c.q. de bepaling (nominaal of contante waarde) van deze belastingclaim kunnen verschillende standpunten/visies worden ingenomen. In deze bijdrage ga ik daar niet op in.

Aandachtspunt IV: verkorting termijn artikel 4.17 Wet IB 2001 door nieuw huwelijksvermogensrecht

Tot 1 januari 2012 ontstond de ontbinding van de huwelijksgemeenschap op het moment van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in het huwelijksregister van de Burgerlijke Stand. Voor gevallen waarvan het verzoekschrift tot echtscheiding is ingediend vóór 1 januari 2012 geldt dit overgangsrecht. Ook het fiscale kader sluit bij dat civiele overgangsrecht aan.

Het huwelijksvermogensrecht is echter gewijzigd met ingang van 1 januari 2012. Een van de belangrijke wijzigingen is de datum van ontbinding van de huwelijksgemeenschap. Vanaf 2012 is de datum indiening verzoekschrift tot echtscheiding de datum waarop de ontbinding van de huwelijksgemeenschap een feit is.

Daar het fiscale kader aansluit op het civiele kader zal hier het volgende effect optreden. Een (enorme) versnelling qua tijdsduur om te voldoen aan de fiscale voorwaarde, zijnde de verdeling binnen de tweejaarstermijn na ontbinding van de huwelijksgemeenschap, om gebruik te maken van de doorschuiffaciliteit van artikel 4.17 Wet IB 2001. Een aandachtspunt dat men als adviseur niet uit het oog moet verliezen (met als mogelijk gevolg aandachtspunt II).

Maar elk nadeel heeft ook zijn voordeel om in *Cruiffaans* te spreken. De kortere tijdsduur dwingt partijen mogelijk/hopelijk om eerder overeenstemming te bereiken over de waarde van de aandelen. Zeker als partijen door hun adviseurs ook (tijdig) hierop worden gewezen.

De tweejaarstermijn is fiscaal ook een 'harde' termijn.

Valkuilen bij echtscheiding en een aanmerkelijk belang.

In het AB-besluit⁷ noemt de staatssecretaris dat alleen in zeer bijzondere gevallen een redelijke termijnverlenging zal worden toegestaan. Denk hierbij aan situatie van overmacht of dat de termijnoverschrijding te wijten is aan een vertraging door de fiscus zelf.

Aandachtspunt V: verkrijgingsprijs aanmerkelijk belang bij geruisloze inbreng (3.65 Wet IB 2001)

Een laatste aandachtspunt dat ik regelmatig tegenkom, is de onjuiste vaststelling van de hoogte van de verkrijgingsprijs van het aanmerkelijk belang als voorheen de BV is ontstaan door middel van een zogenaamde 'geruisloze inbreng' op grond van artikel 3.65 Wet IB 2001. Het in aanmerking nemen van een onjuiste verkrijgingsprijs zorgt er voor dat ook de aanmerkelijk belangclaim onjuist wordt berekend hetgeen voor onplezierige verrassingen kan zorgen nadien. Ik kan dit het best verduidelijken aan de

⁷ Paragraaf 4.10 van AB-Besluit van 4 september 2012, nr. BLKB2012/101M.

hand van een voorbeeld.

Voorbeeld

De eenmanszaak van Jan is via de methode ‘geruisloze inbreng’, artikel 3.65 Wet IB 2001, in enig jaar ingebracht in een BV. Het gevolg, zo ook hier, was dat commercieel gezien rekening moest worden gehouden met de werkelijke waarde van de activa. Dit leidde tot een geplaatst en gestort aandelenkapitaal van € 1 miljoen. Echter, de faciliteit ‘geruisloze inbreng’ zorgt er fiscaal voor dat Jan niet bij

Het tijdelijk (1 dag!) aangaan van een geregistreerd partnerschap ter besparing van de overdrachtsbelasting werd door de Hoge Raad beoordeeld als *Fraus Legis*.

de omzetting van zijn eenmanszaak in een BV met de fiscus hoeft af te rekenen over de werkelijke waarde -/- de boekwaarde van de activa, ook wel de ‘Stille reserves’ genoemd. Om die claim voor de fiscus te behouden, gaat Jan dan ook in de fiscale balans van de BV door met de ‘oude’ boekwaarde van de activa van de eenmanszaak. Fiscaal gezien is de verkrijgingsprijs van de aandelen dus gerelateerd aan de ‘oude’ boekwaarde van de eenmanszaak. In casu bedroeg deze € 100.000. Deze verkrijgingsprijs wordt door de inspecteur bij beschikking in het kader van de procedure van artikel 3.65 Wet IB 2001 vastgesteld.

Na zo’n tien jaar gaat Jan scheiden van zijn vrouw Monica waarmee hij in gemeenschap van goederen is gehuwd. De waarde van de aandelen op de overeengekomen peildatum bepalen partijen op € 5 miljoen. Jan gaat door met de onderneming en zal Monica derhalve de helft van de waarde van de aandelen moeten voldoen. Partijen lukt het om de verdeling te doen binnen de tweejaarstermijn van artikel 4.17 Wet IB 2001 en maken derhalve van rechtswege gebruik van de doorschuiffaciliteit van dat artikel.

Jans adviseur komt tot de volgende rekensom:

5 miljoen (overdrachtprijs 100%) -/- 1 miljoen (verkrijgingsprijs 100%) = 4 miljoen x 25% AB-claim⁸ = 1 miljoen (belastingclaim bij 100%).

Jan betaalt aan Monica:

2,5 miljoen (50% overdrachtprijs) -/- € 500.000 (50% belastingclaim) = 2 miljoen

In werkelijkheid is echter de (latente) belastingclaim fors hoger:

5 miljoen (overdrachtprijs 100%) -/- € 100.000 (verkrijgingsprijs 100%) = 4,9 miljoen x 25% = 1.225.000 (belastingclaim bij 100%)

Jan had aan Monica moeten betalen:

2,5 miljoen (50% overdrachtprijs) -/- € 612.500 (50% belastingclaim) = € 1.887.500

De adviseur van Jan maakt de omissie om ten behoeve van

de verkrijgingsprijs uit te gaan van wat hij ziet, namelijk het geplaatste aandelenkapitaal van € 1 miljoen. Een veel voorkomende denkfout, hetgeen Jan ook duur komt te staan. Hij betaalt zijn ex-vrouw € 112.500 teveel!

Potentiële oplossing bij aandachtspunt I: huwelijkse voorwaarden (koude uitsluiting) naar (beperkte) gemeenschap van goederen?

Indien echtgenoten die buiten gemeenschap van goederen zijn gehuwd, gaan scheiden, kan artikel 4.17 van de Wet IB 2001 geen toepassing vinden. De vraag die dan vervolgens opkomt, is de volgende. Is het mogelijk om, bijvoorbeeld ten behoeve van de eerder door mij geschetste situaties I en II, toch gebruik te maken van dit artikel door voorafgaand aan het traject van de echtscheiding de huwelijkse voorwaarden om te zetten naar:

- a. een algehele gemeenschap van goederen?;
- b. een beperkte gemeenschap van goederen enkel ten behoeve van de aanmerkelijk belang aandelen?

Ad. a Omzetting naar algehele gemeenschap van goederen. Tekstueel voldoen partijen dan aan de voorwaarden dat er sprake moet zijn van een verdeling van een huwelijksgemeenschap conform artikel 4.17 Wet IB 2001.

Blijft over de vraag of er nog het risico bestaat dat de fiscus de koppeling maakt met de uitspraak van de Hoge Raad d.d. 15 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY0548. Aldaar werd het tijdelijk (1 dag!) aangaan van een geregistreerd partnerschap ter besparing van de overdrachtsbelasting door de Hoge Raad beoordeeld als *Fraus Legis*.

De Hoge Raad hechtte in die casus doorslaggevende waarde aan het motief van het aangaan van het geregistreerde partnerschap, namelijk besparing overdrachtsbelasting. Het tijdelijke partnerschap werd als het ware aangemerkt als een soort ‘schijnhuwelijk’ waar de verplichtingen te verwaarlozen waren. Uit de uitspraak valt af te leiden dat zolang het huwelijk of geregistreerd partnerschap als zodanig maar niet louter met het oogmerk tot belastingbesparing is aangegaan de Hoge Raad tot een ander oordeel was gekomen. Dit in lijn met de Hoge Raad d.d. 14 april 1993.⁹ In dat arrest werd tijdens het huwelijk in het zicht van de echtscheiding door partijen een gemeenschap van goederen aangegaan. Echter, in dat geval waren er geen aanwijzingen dat het huwelijk slechts was aangegaan om overdrachtsbelasting te besparen.

Ondanks dat voorgaande jurisprudentie betrekking heeft op een andere belastingsoort, vind ik de zienswijze ook verdedigbaar voor de Wet IB 2001. Een stelling van *Fraus Legis*, in situaties waar het huwelijk reeds enige tijd bestaat en in het zicht van de echtscheiding de huwelijkse voorwaarden wordt omgezet in algehele gemeenschap van goederen, acht ik derhalve niet in lijn der verwachting.

Daarnaast bevestigt de staatssecretaris in het besluit d.d. 5 juli 2010¹⁰ de bestaande jurisprudentie dat omzetting van

8 Partijen zijn overeengekomen het nominale tarief van 25% als latente belastingclaim in aanmerking te nemen.

9 BNB 1993/202.

10 Paragraaf 3.1 van besluit d.d. 5 juli 2010, nr. DGB2010/872M, Schenk- en erfbelasting.

huwelijkse voorwaarden naar algehele gemeenschap van goederen geen schenking in zich heeft.

Ad. b Omzetting in een beperkte gemeenschap van goederen enkel ten behoeve van de aanmerkelijk belangaandelen?

Vanuit civiel oogpunt wordt een beperkte gemeenschap van goederen eveneens gezien als een huwelijksgemeenschap. Vanuit dit oogpunt zou men kunnen stellen dat het mogelijk moet zijn om artikel 4.17 Wet IB 2001 te kunnen toepassen. Met betrekking tot de discussie wel/geen *Fraus Legis* sluit ik aan bij mijn voorgaande visie daaromtrent. Echter, bij besluit d.d. 5 juli 2010¹¹ is de staatssecretaris van mening dat, in afwijking bij omzetting naar algehele gemeenschap van goederen, er in situaties van omzetting in een beperkte gemeenschap waarbij er sprake is van een vermogensverschuiving wel een schenking aanwezig kan zijn. Hij draagt daarin het volgende voorbeeld aan:

Voorbeeld

De echtgenoten hebben geen goederengemeenschap. De partners gaan een beperkte gemeenschap aan voor bijvoorbeeld een pand. De ene partner brengt het pand in. De andere partner brengt niets in. Door de wijziging van het goederenregime zijn beiden (ieder voor de helft) gerechtigd tot dat pand.

De vermogensverschuiving is in de visie van de staatssecretaris in dit voorbeeld voltooid en bepaalbaar. De partner die het pand heeft ingebracht, schenkt aan zijn partner namelijk de helft van de waarde van het pand. Dit in afwijking van de situatie van omzetting naar algehele gemeenschap van goederen waarvan de visie is dat de verrijking bij het aangaan van een wettelijke gemeenschap van goederen (boedelmenging) niet is vast te stellen omdat er nog geen sprake is van een definitieve vermogensverschuiving.

Wel draagt de staatssecretaris hierbij nog aan dat voor zover met de schenking is voldaan aan een natuurlijke verbintenis,

zoals bedoeld in artikel 33 onder 12° Successiewet, voor de schenkbelasting een vrijstelling geldt.

De vraag is nu of er bij de twee situaties (situatie I en II bij aandachtspunt I) die ik eerder heb geschetst sprake is van een vermogensverschuiving als zij hun huwelijkse voorwaarden omzetten in een beperkte gemeenschap van goederen enkel ten aanzien van de aanmerkelijk belangaandelen. Verdedigbaar is dat geen van de partijen verrijkt wordt en dat zij enkel de vermogens- en verbintenisrechtelijke gevolgen van de huwelijkse voorwaarden zo fiscaal en financieel gunstig mogelijk wensen te regelen door de omzetting.

In beginsel ziet het er dus naar uit dat zowel bij omzetting (ad. a) in algehele gemeenschap van goederen als bij omzetting (ad. b) in een beperkte gemeenschap van goederen het voordeel van artikel 4.17 Wet IB 2001 te bereiken is. Het advies is echter wel om vooroverleg met de fiscus hiertoe te plegen. Dit gezien de nog summiere praktijkervaring en zienswijze bij de fiscus hierover. Een dergelijke vraag is nog nimmer in enig besluit vastgelegd.

Tot slot

De wens van ‘defiscalisering’ blijft bestaan. Echter, zolang de civiele en fiscale wetgeving los van elkaar worden opgetuigd en te weinig op elkaar worden afgestemd, blijft het dus opletten geblazen en creatief zijn. Hetgeen naar ik verwacht ook in de toekomst niet anders zal zijn. Hopende dat deze bijdrage uw fiscale scherpte heeft vergroot en potentiële oplossingen heeft gebracht!

Over de auteur

Drs. Sander Schilder FM RV is fiscaal econoom en eigenaar van SANTAX fiscaal economen te Volendam. Lid van de NOPD (Nederlandse Orde van Pensioenskundigen) en de SPA (Samenwerkende Pensioen Adviseurs) en geregistreerd MFN-mediator en Forensisch Mediator en docent voor Kluwer, SRA, SSR en IMFO.

¹¹ Paragraaf 3.2 van besluit d.d. 5 juli 2010, nr. DGB2010/872M, Schenk- en erfbelasting.